НИВА
Число VIII.-IX. 1920 Рік I.

ЗМІСТ.

1—Добробут фармерів
2—Під Хрестом
3—Корабль вічного і дочасного спасеня
4—Важне для всіх.
5—Україні
6—Воздвиженє Чесного Хреста
7—Наука о Службі Божій
8—Поради для женихів
9—Іванови
10—З нагоди імянин Іх Преосв. Кир Никити
11—Остання лекція
12—Затрачений Січовий Стрілець
13— Щоденна молитва на вересень
14—Мат. XIII. 30.
15—Календар на місяць вересень.

НИВА

РЕЛІГІЙНИЙ МІСЯЧНИК ГР. КАТ. ЦЕРКВИ
в Північній Америці

115 McGregor Str. Winnipeg, Man.

ВП. Передплатники зволять звернути увагу на слідуюче: —

Передплата виносить в Канаді $1.00
в Злучених Державах 1.25
до Старого Краю 1.50

Передплату платить ся за "НИВУ" з гори. За дармо "Ниви" не висилаєть ся нікому.

Передплату треба слати почтовими або експресовими Моней Ордерами, або канадійськими стемпсами.

При зміні адреси належить надіслати стару і нову адресу, залучуючи 10ц. на зміну адреси. Всі письма просить ся посилати на слідуючу адресу:

NYWA
115 McGregor St. Winnipeg, Man.

РІК І. СЕРПЕНЬ І ВЕРЕСЕНЬ Ч. VIII.—IX.

НИВА

Виходить раз в місяць у Вінніпегу

Vol. I. Winnipeg, Canada, August—September No. VIII—IX.

Відвічальний редактор: **о. М. Оленьчук.**

До Всіх Приятелів і Побратимців "Ниви"

1. Тішимо ся, що наші Приятелї і Побратимцї так тужать за "Нивою," і тільки листів прислали з просьбою, щоби продовжити нашу видавничу працю.

2. Дякуємо тим, що показали охоту помочи нам матеріяльно і прислали свою пренумерату.

Заохочуйте других, щоби собі записали "НИВУ"!

ДОБРОБУТ ФАРМЕРІВ

Місячне намірене на місяць вересень, потверджене і благословлене св. Отцем.

Товариство Апостольства Молитви є дуже діяльне і всім інтересуючеся. Нема стану, нема справ в світі, якими би воно не займалося. Всі люди і їх доля є близька серцю членів Товариства Апостольства Молитви. Се товариство в місяці вересні — в місяці зборів плодів земних поручає фармерів-рільників молитві всіх своїх членів.

Звичайно в світі буває так, що людий фізично, тяжко працюючих маловажиться. До таких належать і фармері-рільники. В многих краях европейських, як ми се знаемо з власного досвіду, рільників дуже низько цінили. Дуже нам дивно виглядає, чому ті, котрі найтяжше працюють, трудами своїх рук утримують инші верстви населеня, не мають належного признаня ні пошанованя. Єсли би не було фармерів, тих людий опалених від сонця, з руками чорними і потрісканими від праці, світ не був би варта нічого, а гладонькі і біленькі міщани, що з погордою дивляться на фармера, мусїлиби хотячи-нехотячи вмирати.

Фармері в місяці вересні є предметом наших молитов. Рільник має високовизначене місце в пляні Божого провидїня. Він є важним трибом в машинерії справ суспільних. Мир, щасте і добро народне залежить від сего, як сповняє свою роботу фармер і тому він має право до доброзичливости і молитов міліонів членів нашого товариства. Найславнїйші поети оспівують працю рільника, бо вони були пересвідчені, що без праці фармера земля перемінилаби ся в дику пустиню. Можна сказати, що сам Спаситель більше інтересував ся станом рільничим, як котримнебудь иншим. В своїх науках він уживав примірів і образів з житя хлїбороба, говорив о пастирях і о їх стадах. Прийшов на сей світ в околиці сїльській і на селї прожив більшу часть свого житя. До міста прийшов, щоби плакати над його долею, щоби бути розпятим в містї.

З огляду на се міродатні чинники повинні старати ся о піднесене стану рільничого, о викорінене зарази — еміграції фармерів до великих міст, яка дуже ширить ся між молодим поколїнем фармерським. Є ріжні моди на світї. Одна загально розповсюднена мода є завидувати одні другим. Деякі фармері, особливо молодїж, завидує міщанам. І тому дївчата і хлопцї чисельно мандрують до міст, а слабосильних родичів лишають самих на фармі. В погонї за золотим руном в містї тратять честь, встид і марнують ся нераз на цїле житє, коли тимчасом старенькі родичі бідують, а фарма стоїть облогом. Там, де хлопців фармерських не є цїлию мати золотий перстень, байсики, грати в кулї і відвідувати театри, панує добробут і щасте. Знаю много родин фармерських, в яких деякі дїти учащають до висших шкіл, решта не волочать ся по містї, а працюють на фармі. І тому такі фармерії їх дїти є заможні, мають кілька, а нераз і кільканайцять фармів і відповідну скількість худоби. Мешкають і жиють добре. Хотяй тяжко працюють, але до щастя їм нїчого не достає. Слїд нам всім знати, що богацтво криеть ся в землї. Єсли землю не управляеть ся, нарід бідніе. Єсли би фармер заложив руки, і дав спочити плугови, то найбогатші міста в короткім часї вимерлиби.

Щоби затримати певну скількість молодїжи на ріли не вистарчить вихвалювати житє рільника. В нинїшних часах, особливо в Канадї всьо міриться доляром. І кождий йде там, де сподїється більше гроший дістати. І тому кождий фармер повинен так працювати, щоби зі своеї землї витиснути як найбільше гроша. А сего не досягне без відповідного рільничого знання. В нас, навіть в Канадї, де і машинерії уживаеть ся, раціональної господарки не веде ся. Фармерів з фаховим рільничим образованем нема. В кождій провінції є експериментальні фарми, рільничі школи, але українські хлопцї з них не користають, з виїмком кількох, що для партії працюють. Всїх дїтий пакуемо до

ДОБРОБУТ ФАРМЕРІВ

Місячне намірене на місяць вересень, потверджене і благословлене св. Отцем.

Товариство Апостольства Молитви є дуже дїяльне і всїм інтересуючеся. Нема стану, нема справ в світї, якими би воно не займалося. Всї люди і їх доля є близька серцю членів Товариства Апостольства Молитви. Се товариство в місяцї вересні — в місяцї зборів плодів земних поручає фармерів-рільників молитві всїх своїх членів.

Звичайно в світї бувае так, що людий фізично, тяжко працюючих маловажиться. До таких належать і фармері-рільники. В многих краях европейських, як ми се знаемо з власного досвіду, рільників дуже низько цїнили. Дуже нам дивно виглядае, чому ті, котрі найтяжше працюють, трудами своїх рук утримують инші верстви населеня, не мають належного признаня ні пошанованя. Єсли би не було фармерів, тих людий опалених від сонця, з руками чорними і потрісканими від праці, світ не був би варта нїчого, а гладонькі і біленькі міщани, що з погордою дивляться на фармера, мусїлиби хотячи-нехотячи вмирати.

Фармері в місяцї вересні є предметом наших молитов. Рільник мае високовизначене місце в плянї Божого провидїня. Він є важним трибом в машинерії справ суспільних. Мир, щасте і добро народне залежить від сего, як сповняе свою роботу фармер і тому він мае право до доброзичливости і молитов міліонів членів нашого товариства. Найславнїйші поети оспівують працю рільника, бо вони були пересвідчені, що без праці фармера земля перемінилаби ся в дику пустиню. Можна сказати, що сам Спаситель більше інтересував ся станом рільничим, як котримнебудь иншим. В своїх науках він уживав примірів і образів з житя хлїбороба, говорив о пастирях і о їх стадах. Прийшов на сей світ в околицї сїльській і на селї прожив більшу часть свого житя. До міста прийшов, щоби плакати над його долею, щоби бути розпятим в містї.

З огляду на се міродатні чинники повинні старати ся о піднесене стану рільничого, о викорінене зарази — еміграції фармерів до великих міст, яка дуже ширить ся між молодим поколїнем фармерським. Є рїжні моди на світї. Одна загально розповсюднена мода є завидувати одні другим. Деякі фармері, особливо молодїж, завидуе міщанам. І тому дївчата і хлопцї чисельно мандрують до міст, а слабосильних родичів лишають самих на фармі. В погонї за золотим руном в містї тратять честь, встид і марнують ся нераз на цїле житє, коли тимчасом старенькі родичі бідують, а фарма стоїть облогом. Там, де хлопців фармерських не є цїлию мати золотий перстень, байсики, грати в кулї і відвідувати театри, панує добробут і щасте. Знаю много родин фармерських, в яких деякі дїти учащають до висших шкіл, решта не волочать ся по містї, а працюють на фармі. І тому такі фармері і їх дїти є заможні, мають кілька, а нераз і кільканайцять фармів і відповідну скількість худоби. Мешкають і жиють добре. Хотяй тяжко працюють, але до щастя їм нїчого не достае. Слїд нам всїм знати, що богацтво криеть ся в землї. Єсли землю не управляеть ся, нарід біднїе. Єсли би фармер заложив руки, і дав спочити плугови, то найбогатші міста в короткім часї вимерлиби.

Щоби затримати певну скількість молодїжи на ріли не вистарчить вихвалювати житє рільника. В нинїшних часах, особливо в Канадї всьо міриться доляром. І кождий йде там, де сподїеться більше грошій дістати. І тому кождий фармер повинен так працювати, щоби зі своеї землі витиснути як найбільше гроша. А сего не досягне без відповідного рільничого знання. В нас, навіть в Канадї, де і машинерії уживаеть ся, раціональної господарки не веде ся. Фармерів з фаховим рільничим образованем нема. В кождій провінції є експериментальні фарми, рільничі школи, але українські хлопцї з них не користають, з виїмком кількох, що для партії працюють. Всїх дїтий пакуемо до

шкіл, щоби з них вийшли адвокати і лїкарі, поза тим о нїщо більше не дбаємо.

Тому молїмся, щоби Господь Бог післав нашому фармерству щирих та свідомих провідників в особах не тілько священиків, лїкарів, учителїв і адвокатів, але також свідомих, розумних, богатих фармерів.

МОЛИТВА

Господи мій Ісусе, через Пренепорочне Серце Дїви Марії жертвую Тобі молитви, дїла і терпіня нинїшного дня в наміреню Твого Пресвятого Серця. Лучу їх з наміре нем, в якім Ти приносиш ся в жертві св. Літургії по цїлім світї і жертвую Тобі їх за мої гріхи, та в наміреню всїх наших читачів, а особливо за добробут хлїборобів.

ПІД ХРЕСТОМ

Під хрестом Твоїм я раз молив ся
і в Тебе, Спасе, благав, просив,
щоб Ти над мною змилосердив ся
і щоб провини мені простив...

А твар любовю Твоя яснїла,
хоть кров росою крила чоло,
й як та лілея все снїжнобіла,
обличе ясне в Тебе було...

І Ти дивив ся, як я, Твій ворог,
поконав гордість й коривсь Тобі,
той, що недавно, хоть слабий порох,
з Тобою сильним жив у вражді...

І чув я голос у ту годину,
що з уст нескверних Твоїх поплив:
"Ворогам своїм кожду провину
прости з любови, як я простив!"

КОРАБЕЛЬ ВІЧНОГО І ДОЧАСНОГО СПАСЕНЯ

Є на світї преріжні засади вільнодумні, безбожні, еретичні. Але в них не можемо знайти анї вічного, анї дочасного спасеня. Знаком спасеня є крест. Цїла культура новітна виросла у стіп креста і кормила ся жерелом науки Христової. Наука ся, щоби не зістала сплямлена і перекручена, отримала сторожа: З волї Христа тим сторожем є Церков вселенська. Тому Церков свята є кораблем щастя вічного і дочасного. В тїни наших церков по містах і фармах є наше спасене, а з проповідальниць розносить ся здорова і правдива наука. В наших хатах, в наших грекокатолицьких товариствах є свобода думки, просвіта і житє. А наколи будемо шукати спасеня у людий грішних, безбожних, пропадемо, бо не потрафимо оперти ся їх отруї.

Церков свята, той корабель спасеня є живий. Вона складаєть ся з душ живих і управляєть ся через живих учителїв почавши від Папи Римського, епископів, аж до найнизшого пароха в далекій закутині. Ся єрархія — карна і сильна — чуває над добробутом і спасенєм дїтий Божих. А душею всего є солодка особа Ісуса.

Чи супроти такої сили земської і небесної потрафлять устояти ся вороги Христіянської Церкви, навіть як би і громами сипали? Чи Українцї греко-католики малиби променяти силу і певність спасеня на безбожіє, анархію і пустомельство незалежників? На се нема двох відповідий. Відповідь видить навіть слїпий, а глухий чує. Хиба божевільний або злобний кине ся в пропасть безвіря або єреси.

А чи думаєте, що при карности Церкви святої нема місця на свободу? Є. Свобода думки, слова, всяких наук і поступу, а при тім свята веселість духа і все о чім ворогам і не снило ся. Тілько гріх є виклятий.

Століття зі своїми здобутками проминають і западають в море вічности. Церков свята стоїть на місци і благословить що добре, святе і правдиве. Католики працюють у всіх галузях науки.

Зате Церков свята є непримиримим противником зла, безбожности, анархії і дикого перевороту. Не може бути інакше.

Ніхто не заперечає, що були люди духовні в ріжних часах і місцях, які не стояли на висоті свого покликаня. Навіть взірцеві священики видають ся нам недосконалими. Але треба памятати, що і вони є людьми слабими, грішними і уломними, і мусять добувати всіх сил, щоби дійти до християнської досконалости. Наші домородні безбожники, еретики і схизматики брутально поводять ся з українським греко-католицьким духовенством. Збирають пльотків на священиків, виявляють перед цілим світом мнимі блуди, а з розмислом промовчують добрі прикмети і успішну їх роботу. Бо їх кличем є плюгавити греко-католицьке духовенство. Вони не видять і не хотять видіти ідейних священиків, щирих приятелів народу, прав дивих робітників народу, а видять тілько скупарів і грошелюбів. Церковники з Українського Голосу і Канадійського Фармера не бачать ідейности у пок. о. О. Нижанковського, якого Поляки за любов до України живцем закопали, у о. д-ра Юрика, який вельми много перетерпів у Митрополита Андрея Шептицького, на якого за цілий час війни ані найменша тінь підозріня не могла упасти і у соток тисячів других українських священиків і не хотять бачити, бо вони бажають в Канаді ширити Сирійщину і свистунівщину. Їх ціллю є понижити греко-католицьке духовенство для добра презвитеріянів, баптистів, схизматиків і прочив ворогів української греко-католицької Церкви. Нашим священикам в Канаді того рода панове у праці церковній і народній під ноги колоди ставлять, а помагають сирійським заволокам. Мимо нечуваних перешкод зі сторони українських перевертнів українське греко-католицьке духовенство в Канаді за дуже короткий час праці може похвалити ся знаменитими успіхами: сотками церков, многими Народними Домами, сиротинцями, школами і многими народними інституціями. Наші священики ведуть до поступу, що не нищить і руйнує, але підносить, будує, направляє і освячує. Український нарід не має тут вірнійшого опікуна над греко-католицьке духовенство. Бо всі инші змовили ся на загладу його віри, мови, добро буту і єдности.

Українське греко-католицьке духовенство то скала тверда і одностайна зросла зі своїм народом в одно. Се цвіт українського народу розумного і неуступчивого так під зглядом душі як і тіла.

І чиж таких провідників смів би покинути нарід для задосить учиненя Юдам-зрадникам і ослабити єдність стада Христового?!

Ніколи!

ВАЖНЕ ДЛЯ ВСІХ

Учім ся від других.

Католицька дієцезія в Дітройт, Зл. Державах, зарядила збірку на потреби Церкви і католицького виховання на суму $4,000,000. Вмісто чотирох міліонів, зібрано **вісім міліонів.** Всі католики згаданої дієцезії відповіли на клич свого Епископа і священства і показали наглядно, що вони вміють обставати за своєю Церквою не тілько словами, але і жертвами.

Українці греко-католики, чи Ви потрафилиби щедрими жертвами спомогчи свою українську греко-католицьку Церков і українські греко-католицькі просвітні і виховавчі інституції?!

Чому?

Чому Ви на мітінгах, в театрах і при инших нагодах стараєтеся займити перше крісло, а в церкві стоїте коло порога?

Чому забуваєте на Бога в щастю, а в нещастю на него нарікаєте?

Чому підчиняєте ся і слухаєте приписів і уставів товариств, до яких належите, а не слухаєте заповідий Церкви святої?

Чому чоловік заслугує на пошану, если він жие і поступає після своїх політичних поглядів, а чому має бути висміяний сей, що жие після приписів св. греко-католицької Церкви?

Чому многі мущини не хотять, щоби женщини репрезентували їх в парляменті, а хотять, щоби женщини репрезентували їх в Церкві на Службі Божій?

Мамо, се для тебе.

Прийшли два хлопчики до склепу. Обійшли склеп і затримали ся коло стола з церковними річами. Старший хлопчик споважнів, взяв крестик, поцілував его, приложив до уст меншого братчика і потім положив его назад. Чи се гарно? Гарно і свято. Се свідчить о домашнім вихованю дітий. Воиц знали крест, полюбили его і вшанували. Сї хлопчики много вчили ся в школї, але любови до Креста святого навчила їх мама в дома. Коби кожда мама, що буде се читати, навчила так цїнити і любити Крест святий своїх діточок.

ЗЕРНЯТКА

Йдемо в пропасть по дорозї релїгійної рівнодушности.

***

Жажда зиску є головною причиною загального безладя в світї.

Марко Л.

УКРАЇНІ

Із душі цїлої, з усього серденька.
Люблю Тебе, рідна Україно-ненько.
Люблю і вас, ниви буйні, колосисті,
І степи, як море сине, розложисті.

Люблю і садочки вишневі цвітучі,
І ріки могутні та бистротекучі;
І ті стародавні високі могили,
Що прадїдів кости собою покрили.

Люблю й ті високі піднебесні гори,
І гаї зелені і лїси і бори.
Люблю й соловейка, що в гаю співає,
Що радощі сїє, тугу розганяє.

Але над все люблю я мій Нарід рідний
Хоч він у неволї, хоч він такий бідний.
Люблю Тебе щиро, люблю до загину,
Моя Україно, Неневко єдина!

ВОЗДВИЖЕНЄ ЧЕСНОГО ХРЕСТА

(27 (14) вересня)

Чому віддаємо честь кресту Христовому?

1. Той крест був олтарем, на котрім приніс Себе в жертву Ісус Христос. 2) Був средством нашого спасеня. 3) Побідоносним прапором, що поконав сатану.

Чи годить ся почитати крест святий?

Ніколи! Почитане належить ся одному Богови. А єсли Церков свята в почитаню креста св. приписує крестови спасене, то сї вискази дотичать Ісуса Христа, який відкупив нас крестною смертію і длятого має право до нашої вдячности.

Як найлїпше пошанувати св. крест?

1) Не встидаймо ся показати ся почитателями св. Креста і крестїм ся при кождій нагоді. 2) Полюбім св. Крест, то зн. терпеливо зносїм, що подобає ся Богу зіслати на нас.

Чому при дорогах ставлять крести?

Щоби нам всегда пригадувати Ісуса Христа, Єго муки і наклонити нас до вдячности після св. Павла: дивлячись на Ісуса, Почитателя і Звершителя віри, котрий замість радости, яка була перед Ним, витерпів крест, не дбаючи про сором і сїв по правиці престола Божого (Євр. XII. 2.).

Чому носимо крест підчас процесії?

Тому, щоби завстидати противників віри нашої, щобисьмося заявили публично почитателями Прибитого на крест і величали ся св. Крестом як св. Павло: Менеж не доведи хвалитися чимнебудь, тільки крестом Господа Нашого Ісуса Христа, котрим менї світ розпято, а я світові (Гал. VI. 14.).

Чи слушно наші противники є ворогами св. Креста і чи мають рації насмівати ся з нас?

Сї вороги поступають собі дуже несправедливо. Насмівають ся з самого Христа, що з любови до нас на своїх зболілих плечах крест двигав. Належать вони до тих, о яких говорить св. Павло: Многі бо ходять, про котрих я нераз говорив вам, тепер же й плачучи говорю, про ворогів креста Христового (Фил. III. 18.).

Нащо крестити ся?

Щоби показати, 1) що ми христіяни і почитателї Розпятого і що не маємо нічого спільного з ворогами св. Креста; 2) щоби задокументувати віру в Пресвяту Тройцю. 3) На честь і памятку страстий і смерти Ісуса Христа. 4) Щоби поконати сатану і побідити його покуси. Сатана ненавидить креста, бо він відоймив йому пановане і длятого нїчим його не відстрашимо від себе як знаком св. Креста. 5) Щобисьмо в імени Христовім сповнили працю і заховали від злого наше тїло і душу.

Чи давний знак св. Креста?

Найдавнійші писателї Церковні пишуть о тім звичаю і згаджуються, що крещенеся походить від апостолів. Св. Никифор каже, що св. Іван Євангелист перед смертію **перекрестив ся.** Тертулія (160 р. по Хр.) радить Христіянам, щоби перекрестили ся перед і по кождій чинности. Св. Єфрем (†378 по Хр.) пише: Зміцни ся знаком св. Креста і назначи ним свої члени враз з серцем, але не тілько рукою, але і мислею.

Як треба класти на собі знак св. креста?

Св. Іван Золотоустий пише. "Коли ся крестиш, розваж його значіне; утихомири гнів і всї злі склонности, а перейми ся сильним довірем. Не годить ся, щоб ти крестив ся якнебудь і бездушно; маєш крестити ся з набожеством і сильною вірою." Пізнай кілько ласк тратиш з браку побожности; погадай, яке даєш згіршене, коли тебе видять як крестиш ся якнебудь і поспішно.

МОЛИТВА:—Крест моїм певним спасенем. Крестови в кождій хвилї почесть віддаю. Крест є зі мною, Крест моею охороною. (300 днів відпусту, раз на день. Пій IX. 21. сїчня 1874).

ЗЕРНЯТКА

Маленька пчілка знаходить дорогу і кілька миль з поля вертає до свого улія, а деякі відпавші греко-католики не годні знайти дороги до своеї Матери-Церкви.

***

Греко-католицькі батьки і матери побинні почути бажане, если не охоту, бачити своїх синів священиками, а доньок законницями. Кождий побожний батько і мати мають о се Бога просити.

о. Анастазій Левиньский

Наука о Службі Божій

XIX.

ЯК НАЛЕЖИТЬ СЛУХАТИ СЛУЖБИ БОЖОЇ?

Велике достоїнство і святість Служби Божої наклоняє нас, щоби ми сеї святої жертви слухали достойно. Задля того ми повинні слухати Службу Божу: 1. з увагою; 2. з почестю; 3. з побожністю.

1. Ми повинні слухати Службу Божу з увагою, т. є ми повинні уважати на те, що на престолї діє ся. На початку Служби Божої і при Антифонах повинні ми пригадати собі на Рождество і молодий вік Ісуса Христа і Бога величати враз з Ангелами і святими, що зволив нам дати Свого Сина, яко Спасителя, а самого Ісуса Христа величати з піснею "Єдинородний Сине." При Ектеніях належить нам предкладати Богу всї наші потреби і Бога о поміч просити. При Апостолї і Євангелію маємо собі поставити кріпко і постійно стояти при св. вірі і жити після науки Ісуса Христа, яку св. апостоли проповідали. При великім Вході, коли священик переносить дари до освяченя і при гадує сю хвилю, коли Ісус Христос в'їзджав до Єрусалима на Свою смерть, повинні ми себе самих пожертвувати Богу, зн. приречи Богу, як Ісус, бути послушними, подібно як Ісус і всьо, що маємо: гроші, руки, язик, розум, серце уживати на Божу честь і ніколи не над'уживати до гріха — одним словом приречи, що хочемо до него належати з тїлом і душею, тут і в вічности.

При приготовленю до Евхаристійної жертви належить нам збудити в собі три Божі чесноти: віру, надію і любов. При Благодарим Господа і Свят

повинні ми дякувати Богу за всі добродійства і ласки, якими нас Бог обсипує як на душі та на тілі. При освященю дарів маємо величати Ісуса утаєного в Найсвятійшій Евхаристії і представити собі сю хвилю, коли Ісус висів на хресті і за нас терпів, і просити о прощене наших гріхів. Коли священик молить ся за цїлу Церков, можемо і ми молити ся за наших родичів, своїяків, добродіїв, начальство духовне і світське, за бідних, нещасних і за померші душі. При Отче наш повинні ми поновити всї нащі прошеня. При Причастію священика маємо в собі збудити щире бажане могчи приймити Ісуса і з Ним з'єднити ся, а потім з побожністю приймати благословене св. Дарами. Приймаючи благословене священика, можемо просити Бога, щоби Його ласка була з нами на кождім кроцї, щоби нас хоронила і від нас не відступала. Тим способом уважаючи на службу Божу, розважимо цїле житє Ісуса Христа.

Другий спосіб слуханя Служби Божої є сей, коли ми лише розважуємо цїле житє Ісуса Христа, Його гіркі муки і смерть і всьо, що зробив для нашого спасеня.

Третий спосіб, коли збудимо в собі жаль за гріхи і любов до Спасителя Ісуса Христа, бож Служба Божа є відновленем жертви Ісуса Христа на хрестї, яку він принїс Богу Отцю своїми муками і смертю.

2. Ми повинні слухати Службу Божу з почесю. Ми повинні так заховувати ся, щоби другі видїли, що ми мислимо о Бозї і хочемо Богу честь віддати і маємо святий страх перед присутним Спасителем.

Таж навіть погани оказували велике пошановане при своїх богослуженях, хоч віддавали честь ложним божкам. Жиди в святині кидалися лицем на землю і не важили розглядати ся, хоч вони лише звірята приносили в жертву. В наших церквах Бог сам є таїнственно присутним, а на жертву приносить ся найсвятійший Син Божий. Чиж можна би уважати можливим, що є христіяни, які у всьо те вірять, а мимо того заховують ся безпочестно, розмовляють, сміють ся і взагалї так заховують ся, як би перед старшим чоловіком не важили ся заховувати. Магомедани оказують велике пошановане підчас молитви в своїх мошеях. Вони стоять недвижимо і не важаться навіть кашляти. Коли при молитвах згадується імя Магомеда, вони схиляють низко голови, а коли імя Бога приходить, склонюють ся аж до землї. Вони звичайно говорять: "Коли ти в присутности паші (намісника) так чемно поводиш ся і з почестю, о скільки більше повинен ти се робити в присутности (в домі) Бога, якого маєстат безконечно переходить всю людську велич."

3. Вкінцї повинні ми заховувати ся побожно: то є старати ся думати про се, що при св. жертві дїе ся, взагалї мати побожні гадки і відкидати гадки на инші річи пр. їду, роботу. Вже в часї дороги до церкви памятаймо, куди йдемо і що маємо там робити. Як би нас хто післав до знатного пана просити о щось, то певно по дорозї гадалиби ми, перед ким станемо, що і як будемо говорити. Колиж ідемо на Службу Божу, маємо станути перед Найвисшим Господом (Паном), перед Тим, що нас колись буде судити, засуджувати на вічну кару або вічну щасливість. Маємо Бога просити о всьо, що потребуємо для душі і тїла. Тому розважаймо про те всьо вже в дорозї до церкви.

Прийшовши до церкви єще перед Службою Божою, зробім собі постанову, що хочемо пожертвувати Службу Божу в сполученю з гіркими страстями Ісуса Христа Господу Богу: яко жертву похвальну в його честь і прославлене; яко жертву благодарну за всї добродійства, а особливо за сї, які нам недавно висвідчив; яко жертву примиреня за всї нащі гріхи, якими ми Бога образили, а особливо за наші недавно сповнені гріхи з сильною постановою поправити ся; яко жертву прошеня, щоби собі випросити всього, що потрібне для нашої душі і тїла, а особливо о ласку, яку ми або другі тепер потребують. потім молїм ся способом передше вказаним.

XX.

ЗАКІНЧЕНЄ

Велике є достоїнство і великі пожитки зі Служби Божої, тої безкровної жертви Нового Завіта, того найбільшого дару, який ми можемо принести Господу Богу, щоби Його достойно прославити, Йому достойно за всьо подякувати, у Него випросити собі ласки — жалю за наші гріхи, Його о нові дари просити.

Уміли оцінити її велике достоїнство перші християни, що старали ся бути на Службі Божій навіть з нараженєм власного житя. Уміли оцінити Службу Божу святі угодники Божі, про котрих читаємо, що старали ся як найчастійше бути присутними на Службі Божій. Оцінює велике достоїнство Служби Божої такий християнин, що не лише побожно слухає Служби Божої в неділї і свята, але старає ся по можности і в будний день бути на Службі Божій, памятаючи на те, що з жертвою Служби Божої жадний добрий учинок не може зрівнати ся і що Господу Богу не можемо нічим так подобати ся, як жертвою Його найдорозшого Сина.

Тож зважаючи на велике достоїнство і великі користи Служби Божої повинні ми і уміти її оцінити. А оцінюючи її належно, повинні ми слухати Службу Божу радо охочо і часто, хоч би і в будний день і то все з найглибшою почестю і найщирійшою побожністю.

Молимо ся в Навечере Богоявленя Господнього на III. Часї: "Имже образомъ желаетъ елень на источники водныя, сице желаетъ душа моя къ Тебѣ Боже" (Пс. 41,1) т. є як олень жажде жерела води, так (най) жажде наша душа Тебе, о Боже! Така незвичайна жажда повинна і в нас будити ся за Слубою Божою, щоби ми мали можність черпати з сего пребогатого жерела ласки і благословеня.

(Конець.)

ПОРАДИ ДЛЯ ЖЕНИХІВ

Пожалуваня гідне незнане супружих прав Церковних, яке знаходимо у майже всїх новоженців молодців і дівчат, походить з незнаня своєї релїгії. Ми живемо і працюємо в Канадї в атмосфері, з якої Бог є прогнаний. Длятого я уважаю своїм обовязком подати деякі поради і інструкції тим, що заміряють вступити в стан супружий.

1. В звичайнім випадку, (коли наречений і наречена є греко-католицької віри) молодята повинні зголосити ся до свого отця пароха і умовити ся що до дня і години слюбу. Єсли треба якої диспензи, то отець парох постараеся о се у відповідній формі.

2. Церков жадає, щоби шлюб відбував ся зі Службою Божою. Тому молодята повинні просити о відправлене Служби Божої в їх намірене. Се не є звичай або воля священика, але воля Церкви святої.

3. Супружа між греко-католиками а еретиками і схизматиками є небезпечні по причині утрати віри так зі сторони греко-католицької, яка заключує супружа, як також зі сторони дїтий народжених з такого супружа і тому такі супружа забороняє ся.

Коли не дасть ся перешкодити завязаню такого супружа, тодї можна просити о диспензу: єсли сторони дадуть писемну угоду на законом приписані услівя і єсли суть важні канонічні приписи. Услівя законом приписані суть: приречене обох сторін, що не заключать супружа перед некатолицьким пастирем; приречене зі сторони некатолицької, що стороні католицькій полишить свободу сповняти приписи свого віроісповіданя; приречене зі сторони католицької, що буде старати ся навернути сторону некатолицьку на католицьку віру; заява обох сторін у формі контракту, що всї дїти будуть виховані у греко-католицькій вірі. Женихи, що мають лайсенс одної провін-

ції а переїхали в другу до шлюбу, мусять вибрати новий лайсенс в провінції, в якій хотять брати шлюб.

4. Если женихи хотять брати шлюб в иншій парохії,, повинні насамперед видіти ся зі своїм парохом. Парох дасть їм позволене брати шлюб в другій парохії. Се не чемно ігнорувати свого пароха а йти деінде.

5. З огляду на важність супружа Церков свята забороняє надмірний поспіх, Майже все повиннося оголосити три оповіди а доперва тоді шлюб Тілько в наглих, і то заслугуючих на узгляднене, случаях шлюб може відбути ся скорше як за три неділї. Однак священикови ніколи не вільно брати участи в шлюбах секретних без відома роди чів женихів, особливо молодої, ітд.

6. Послідуйте сим радам: а) беріть мужів і жінок тої самої віри і того самого обряду. Бо тільки тоді будете мати в своїй хаті спокій, вірність супружу, добре виховане дітий, ті самі свята і пости. б) не жени ся (не віддавай ся) в ранній молодости; ліпше жени ся в 30-ім році житя, чим в 20-ім жонатий а в 25-ім розведений. Не спіши ся, а вибирай собі дівчину на жену (хлопця на мужа) по довгій і зрілій розвазі. Не дивись на її або його гарне личко, але на характер і поведене. Краса скоро мине ся, а ви обоє ма єте жити до смерти. Побирайте ся з любови, а не для гроший.

ЗЕРНЯТКА

Я ненавиджу і поборюю не блудячих, лише блуд. Я не веду війни зі сотворінєм, котре є дїлом Божим, я лише хочу поправити змисл того, що діявол попсував.

***

Фамілійні члени греко-католицьких парохій в Канадї, кілько долярів ви зложили на отримане свого Єпископа за вісім (8) літ Його праці.

Ст. Чарнецький.

ІВАНОВИ

Іване без роду, Іване без долї,
Куди не ходив ти, чого не видав?
У спеку і студінь, у лїсї і в полї
Ти гинув, — а славу добрий сусід взяв...

На сербських зарінках клалась твоя сила,
На волинській млацї твій гріб вже присїв,
І серед Поділля сиріє могила,
Де впало в двобою двох рідних братів.

Подільські берези й покутські тополї шумлять все по тобі, що марно ти впав;
Іване без роду, Іване без долї,
Ти гинув, а славу добрий сусід взяв...

Твій батько на гилї повис в літню днину,
Ти гинув инакше: за царя й вітчину
Та всїм вам однаку дали домовину —
И печатю вам символ: Імя незнане.

З НАГОДИ ІМЯНИН ЇХ ПРЕОСВЯЩЕНСТВА КИР НИКИТИ

В місяці вересни зараз на другий день по Воздвиженю Чесного Хреста обходить Церков память святого великомученика Никити. На той день припадає день імянин нашого дорогого Владики Преосвященого Кир Никити. 15-го (28-го) вересня се не тільки памятний день в житю Його Преосвященства, але для кождого Українця грекокатолика особливо в Канаді. Преосвященний Владика переживає з нами щасте і нещасте тому і ми повинні співчувати Йому в прикрих хвилях, і тішити ся Його щастем. Веселим днем в житю кождого чоловіка є безперечно день імянин, тому ми повинні причинити ся до збільшеня радости Його Преосвященства Кир Никити в день Його імянин.

Культурнійші народи вміють і старають ся гідно пошанувати своїх передових людий, а особливо дбають про се щоби хоть раз в рік в день імянин знаній особі справити яку милу несподіванку. З нагоди імянин епископа в инших народів всі священики відправляють Служби Божі в наміреню епископа, редактори пишуть в часописях похвальні статі і житепись, вірні зі всіх усюдів дієцезії шлють листи і телеграми з желанями, школи парохії і инші товариства уряджують концерти. Належить згадати, що майже в кождім листі з желанями є долучений чек або моней ордер на поважну суму не для епископа але для потреб церков, шкіл і сиротинців. Довідуємося нераз, що в тій або иншій дієцезії священики або вірні купили своєму епископови автомобіль. І коли епископ бачить як вірні дбають про него і про справи, якими він піклуеть ся, весело обходить свої імянити і певно глядить в будучність.

Таке трафляє ся, але не у нас!

В нас забогато простацтва, злоби та підступу. Нашому Владиці місто помогти в апостольській праці, шкодять, накидаються на Него, радиби його не бачити жи-

ЇХ ПРЕОСВЯЩЕНСТВО КИР НИКИТА,
Епископ Канадийських Українців.

вим, щоби їх злоба ліпше запанувала. Ми не побачили-пр. в Укр. Голосі або Канад. Фармері хоть кілька щирих слів для Його Преосвященства Кир Никити і Його невтомимої праці, але читаємо майже в кождім числі нечувані напасти, підлі інсинуації. За те ті часописі виносять попід небеса чужих нам людий, нераз ворожих, приміром Сирія Германоса, або москвофіла арх. Александра. А нарід і свідомійші та щирі одиниці заголокані та заголомшені горсткою безбожників, еретиків і схизматиків не має нераз відваги признати ся публично до свого Епископа. Пишуть людоньки добрі до Владики і то навіть дуже часто: жадають більше разів священика на рік в своїй церкві, візитації Епископської і т. д. але не знають про свій обовязок утримати Епископа, заслати на проваджене канцелярії епископської і вихованє священиків. А щоби знайшли ся такі, які би купили Епископови автомобіль, то трудно погадати. В нас таких нема. Знаходять ся, такі, що використовують.

З нагоди сегорічних імянин Преосвященного Кир Никити редакція "Ниви" просить всіх Українців греко-католиків Канади після кождого можности і розуміня справити приемність нашому Владиці в день Його імянин. Він собі на се заслужив невтомимою працею, незмірним пожертвованем і дбайливостию про добробут і просвіту Українців в Канаді.

Ви, Отці Духовні, відслужіть св. Літургію того дня, щоби Всевишній дозволив Нашому Владиці прожити многі літа і працювати успішно для добра святої вселенської Церкви і українського народа. Ви всі вірні греко-католики поселені по всім усюдам широкої Канади взнесіть мольби щирі перед Престол Царя вселенної в наміреню Його Преосвященства Кир Никити і дайте докази Вашої любови, синівського привязаня і докази зрозуміня видатної праці князя української греко-католицької Церкви, визначного громадянина та патріота Епископа Кир Никити; українські соколята, студенти, діти, сироти так близькі серцю Владики Кир Никити, не забудьте на Свого найліпшого Покровителя і Опікуна та Добродія в день Його імянин.

А з желань соток тисяч Українців греко-католиків наша редакція вяже китицю щирих желань і кличе: Нехай наш Владика Кир Никита жиє нам на

МНОГАЯ ЛІТА!

ОСТАННЯ ЛЕКЦІЯ

Раді, радесенькі бігли дїти, хлопці й дівчатка, вулицями зеленого галицького села. Бігли вони до школи, що з пригорба посеред села наче всміхалася до них біла-білесенька як сніг із посеред ясної зелені дерев і наче запрошувала їх до себе.

Раді радесенькі бігли дїти в школу, бож цілі два днї не було науки — свята були! А їх добрий, старенький пан учитель оповідав їм на останнїй годинї про славних гетьманів України: батька Богдана Хмельницького й Івана Мазепу, як то бороли ся за волю рідного народу, а на другий раз, зараз по святах, обіцяв їм оповісти про наші часи, про бої Січових Стрільців із ворогами України. А старенький пан учитель так гарно, так чудово оповідає! Неначе казки слухаєш його оповіданя! Слухаєш і не наслухаєш ся...

Жваво бігли дїти та весело гуторили проміж собою, весело щебетали про всячину.

Ось вони вже й перед школою! Що се сьогоднї так тихо в школї? Наука чейже ще не почала ся, ще за вчасно!

І чогось боязко й несміло відчиняють дїти двері до шкільної салї і з якоюсь трівогою входять туди. І здивовані глядять на гурток старших господарів, батьків своїх, що стоять біля столика й розмовляють про щось із учителем. Лиця в господарів поважні та засумовані. І пан учитель якийсь невеселий. Нема на його устах сеї

звичайної в нього, так милої усмішки. Діти здоровлять пана учителя й мовчки сідають на своїх місцях. Сум, що відбивав ся на лицях їх батьків і вчителя, торкнувся й їх. Вони трівожним зором споглядали на вчителя й зором неначе питали в нього, що се має значити, відкіля сей сум у їх школі, де досі тілько радість, тілько втіха вита-ла. Та вчитель не давав їм відповіди, тілько дальше роз-мовляв з їх батьками. Діти стали важно та пильно при-слухувати ся розмові, щоб із неї довідати ся бодай де-що про причину такого несподіваного суму, а пан учи-тель говорив:

— Скрізь, скрізь, де тілки чимнебудь могли покрити свій поступок, позамінювали наші школи на польські. У тернопільськім повіті аж сімнайцять шкіл спольщили ось так. Таксамо насильно перемінили на польські чимало шкіл у повітах стрийськім, підгаєцькім, бережанськім, ро гатинськім та инших.

— І що то з сього буде? — питав один із молодших господарів.

— Тяжкі, тяжкі часи настали для нас! — говорив сум-но другий.

— Тілько не нарікати! — відповів старенький учи-тель. — Не нарікаймо, не плачем, але згідною, спільною працею, спільним трудом поборемо лиху долю, перемо-жемо ворогів наших. Мусимо все й усюди тямити, що ко-ли сьогодні вороги наші змогли нас, то се тілько тому, що не було між нами єдности й діланя згідного тай праці замало.

Приходили нові гуртки дітий і так само трівожно й несміло входячи в салю мовчки сідали на своїх місцях.

Учитель говорив іще богато з господарями. Діти слухали, хоч і не все розуміли як слід, та всеж зрозуміли стілько, що щось недобре, якесь нове лихо спало на їх село та їх школу. Богато вже лиха та горя довелося за-знати їх селу за час сеї світової війни. Правда, була на короткий час засяла надія, що прийдуть українські вій-

ська й злучать Галичину з Україною. Як радісно, як живо били ся серденька в дітий, коли пан учитель їм про се сказав. Та замість січових стрільців і козаків нині ве-штаються скрізь польські війська. І ось видно ще якесь нове лихо грозить...

Потім роздав ся голос шкільного дзвінка. Сторож, старий Тодір, давав тим знати, що зачалася шкільна го-дина.

Пан учитель станув за столиком і сказав до дітий: — Помолім ся!

По молитві звернув ся до господарів:

— Вибачте мені, що я сьогодні говоритиму до вас, як до своїх учеників. Трийцять і два роки вчу я вже в Вашому селі й усі ви були моїми учениками. Ось я й при-гадую собі вас, Ігнате, як ви ще малим білявим хлопчи-ком сиділи ось там у сій лавці враз із покійним Іваном Гребенком. І вас пригадую собі, Петре. Ви часто сваволи-ли враз із Йосифом Тодірчаком — сказав учитель із усміхом.

— А Тодірчак тепер мабуть високим офіциром на Україні — замітив господар, що до нього звернув ся був учитель.

— А так! — відповів учитель. — І хто був би споді-вав ся, що з такого живого хлопця люди будуть? Та він зразу був дуже пильний і талановитий. А ви Андрію вже таки найстарший мій ученик. Боже, як я тішив ся тоді, як ви, вже трийцятькілька-літний господар, прийшли до ме-не і просили, щоб я вчив вас грамоти. Не пропаде Укра-їна, думав я тоді, коли старші люди відчувають потребу просвіти." Ось так, панове господарі, всі ви мої ученики, тож прошу вас, зробіть мені сьогодні ту приємність і за-сядьте в лавках, як колись дітьми ви сиділи. Ось так ста-нуть мені перед очима всі літа моєї праці, що її вложив тут у сій школі. І хоч се дуже сумний день сьогодні для ме-не, бо не так думав я прощати ся з вами, та одно потішає мене, що моя праця не пішла на марне. Я певний сього,

що ви, мої колишні ученики, хоч ваших дітий силуватимуть вчитися в чужій мові, не допустите до того, щоб вони забули, що вони Українці. Я певний свого й тому спокійно кину пороги сього шкільного будинку, де я трудив ся більш трьох десяток лїт — говорив старенький учитель і старав ся бути спокійним, та голос його дрожав щораз більше. — Тепер приступимо до науки — говорив він дальше. — Останнього разу обіцяв я вам, дїти, оповісти про наших січових стрільців. Тож прошу вас, слухайте уважно, що я говорити-му. І став їм оповідати про те, як із вибухом світової війни вирушили до бою з кличем "За самостійну Україну" українські січові стрільці в Галичині й гуцульські добровольці, оповідав про їх завзяті бої, перейшов відтак до боїв січових стрільців, що повстали на Придніпрянщині...

Він оповідав, а голос його, що зразу дріжав, чим більше учитель заглиблював ся в оповідане, ставав щораз рівнїйший і спокійнїйший. Своє оповідане закінчив він отсими словами. "Богато, дуже богато полило ся в сїй війні крови найкращих синів України. Чиж вона малаб полити ся на дармо? Ні, ніколи. Нарід можна хвилево переломити, він може попасти навіть у неволю, одначе кров що нею пожертвували найкращі сини народу, ся кров не дасть йому упасти. Память про неї буде все піддержувати нарід на дусї й заохочувати до витривалости, до працї, та піддержувати в нїм віру, що правда мусить узяти верх над неправдою й нарід мусить відзискати волю. Тілько нїкчемний нарід, що не тямить ні своєї минувщини, ні своєї гідности не цінить, паде. Я вірю, що наша Галичина, як і всї землї, що їм доля не судила покищо бути під крилами української державности, вкінцї таки з'єдиняться в одно, я вірю в се! — закінчив він палко.

Тодї підняв ся найстарший господар і сказав:

— Пане вчителю! Ми прийшли сюди, щоб Вам подякувати за ваші довголітні труди в нашім селі й запевнити вас, що ваша праця не пішла на марне, але впала в добру

землю. Пане вчителю, хоч ворог силує нас, щоб ми вчили своїх дітий по польськи, се йому ні нащо не здасть ся, хиба що причинить ся до ще більшої ненависти супроти наших гнобителїв. Ми посилати-мемо дітей на польську науку, бо мусимо, та дома ніякий ворог не заборонить нам дітий наших учити в рідній мові. Ось тут ми потребувати-мемо вашої помочі, тому просити-мемо вас остати в нашому селї, не кидати нас! Просимо не відмовте нашій горячій просьбі!

Учитель стиснув руку господаря й увесь зворушений промовив: Я, я вдячний вам, дуже вдячний, я тепер ще більше вірю в нашу справу"... Хотїв ще більше говорити та слези підступили до очей і в горлі щось здавило. Тодї він ухопив за крейду й написав на таблиці гарним великим письмом: **"Ще не вмерла Україна"** і скорим ходом вийшов зі салї. а за ним вийшли господарі й дїти.

Вскорі саля опустїла. Остав тілько напис на таблиці: "Ще не вмерла Україна"! .

Завтра прийде новий учитель і змаже сей напис із таблиці, та не вимаже його ніколи з серць дїтвори, яку надармо силувати-меть ся переробити на Поляків.

ЗЕРНЯТКА

Біда людий єднає, богацтво роз'єднює. Наші іммігранти в початках, коли не мали нічого, дуже любили ся взаїмно, сходили ся, приймали ся несолодженою гербатою, а що не було шклянок, то пили гербату бляшанками або збитими фляшками. А тепер, коли в богацтвах опливають, автомобілями їздять, тільки взаїмної ненависти і гнїву, що подібного годї знайти між иншими народами.

***

Християни не на то зістали миропомазані, щоби в неділю в Церкві поставили на тацу пять центів.

Ф. Д.

ЗАТРАЧЕНИЙ СІЧОВИЙ СТРІЛЕЦЬ

Єсли ви раді послухати правдивої а зворушаючої історії, то я вам розповім. Се трафило ся недавно в однім з міст Західної України.

Улицею серед гамору і руху мійського поволи йшов вперед мущина. Лице зморщене і виниділе, убране так знищене, що трудно було пізнати, чи воно військове, чи цивільне, хотяй в дійсности се був мундур українського січового стрільця. Се всьо вказувало, що пережив і витерпів сей чоловік. Він йшов улицею повільним кроком, приставав і знов йшов вперед. Видавало ся, що він думає вступити до котроїсь хати, хоче щось учинити, але не може рішити ся. Нагло станув. Впялив очи у вікна одного дому і довго вдивляв ся. Потім звернув ся до одного з переходячих.

"Добродію, чи ви би не сповнили моєї просьби?"

Переходячий, несподівано заскочений сим питанем, подумав і сказав: "Єсли буде можливо, то чомуж би ні? Я думаю, що ви січовий стрілець, а такому я нічого відмовити не потрафлю."

"Так, я є січовий стрілець, я боров ся за волю неньки України і тепер, не здатний до ношеня зброї, вертаю домів. Я не вмію писати, і за час моєї неприсутности в дома, не писав листів до старенької мами і вже певно думає, що мене нема вже між живими. Єсли би несподівано я ввійшов до хати, се моглоби поділяти на ню смертельно. Ви поможіть менї і моїй мамі, йдіть до тої хати і приготовіть її на мій прихід."

Підійшли вони під дім, де старенька мати винаймала собі одну маленьку темну кімнату. Жовнір опер ся о стіну, а його незнаний товариш пішов до сіний під двері, які йому вказав січовий стрілець. Незнакомий почав думати, що має він сказати старенькій жінці, чи має сказати: "мамуню, ваш син жие," чи ліпше буде сказати: "я хотїв би довідати ся о вашім синови."

Занятий такими думками, махинально запукав до дверий. Двері отворили ся. В темній, бідній, маленькій кімнатцї сиділи дві женщини заняті шитем. Одна старенька, згорблена, друга молода, в цвітї житя. Вони відірвали ся від своєї роботи і з зачудованем поглянули на гостя.

"Ви маєте щось нам сказати?" запитала старенька.

Так, мамуню," сказав гість і так змішав ся, що не знав від чого свою мову розпочати.

"Щож нам скажете?" перервала мовчанку мати.

"Скажу вам щось дуже цікавого."

Стара мати спустила голову і зі мутком відповіла:

"Нема для нас тепер на цілім світї нїчого цїкавого."

Незнаний гість набрав відваги і почав говорити: "Мамуню, не будьте такі, майте надію." А коли поглянув на бідні заплакані лиця сидячих женщин, відвага його опустила і знов запутав ся в своїй мові. Зачав мняти капелюх в руках і оглядати ся по хатї і в тім він побачив на стїні св. Крест. Вернула знов відвага і сей, що довгі лїта не заглядав до церкви, з радостию вказуючи рукою на Розпятого, промовив:

"Я певний, що частенько заносили мольби до Сего."

"Певно," відповіла дівчина, "що потїхою в нашій недолї є молитва, а скажіть' чого ви до нас прийшли."

"Я прийшов," рішучим голосом почав говорити гість, "сказати вам, що ваші мольби вислухані."

Мати і донька на ті слова занїміли, не розуміючи, що він під тими словами розуміє.

Незнаний дальше продовжав свої слова: "Я повтаряю, Бог вислухав ваші молитви; ви мене не розумієте, говорю вам — він жие.

Обі женщини зірвали ся з лавки, зворушені, з очами повними сліз, закликали: "Хто жие?"

"Мій син!"

"Мій брат!"

"Так, ваш син, твій брат, наш січовий стрілець жие," була відповідь.

"Чи ви певні, що він жие?"

"Я його видів."

"А коли ви його видїли?"

"Перед хвилею."

Слези радости почали рясно падати на видоптану долівку з очий розрадуваних женщин. І на лици незнаного гостя показали ся сріблисті слези.

"Чи ви певні того, щосьте нам сказали," серед сліз запитала сестра стрільця. Який доказ вашого говорення?"

"Єсли хочете доказу, зачекайте хвильку," сказав гість і отворив двері, в яких показалася висока, худа стать стрільця.

"Мамо!" закликав він.

"Сину мій, чи ти дїйсно прийшов?"

"Так, мамунцю, я прийшов щасливими Вас учинити.

В кількох хвилинах маленька, бідненька, темна хатина стала раєм. Дїяло ся там, що повтаряє ся що дня понад нашими головами в небі. Всьо минає ся і забуває ся під охороною Богочоловіка, що розпятий на крестї повторяє вічні слова: Блаженні плачущі тепер, бо сміяти-метесь. Блаженні прогнані правди ради.

ЗЕРНЯТКА

В нинїшних часах належить до доброго тону не ходити до Церкви.

***

Є два правила, які повинни бути записані глибоко в кождім серци. Нїколи не думай нїчого злого о другім если нє знаєш, що се дїйсна правда; нїколи не говори того, хиба уважаєш, що се конечно потрібно і що Бог слухає того, що говориш.

Щоденна Молитва на Вересень

Господи Ісусе Христе! В злуці з тим Божественним наміром, яким Ти, живучи на земли, Господа Бога Серцем Своїм Пресвятим до скінченя віка сего славословиш у Пресвятій Тайні Евхаристії по всему світу; я, йдучи слідом за Пречистим Серцем Преблагословенної Вседїви Марії, жертвую Тобі всї свої наміри і замисли, всї почуваня і бажаня, всї дїла свої і слова цїлого того дня і кождої хвилинки з'осібна.

Передусім жертвую Тобі їх благаючи за добробут фармерів.

Господи Ісусе, захорони Своїм Божественним Серцем Святого Вітця, папу.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте св. католиць ку Церков і Україну.

Святий Йосифе, Прообразе і Заступниче приятелів Серця Ісусового, моли Бога о нас.

Святий Архангеле Михаїле, св. Николаю, св. Володимире і св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога о нас!

Мат. XIII. 30.

По Господніх по житах
Куколю насіяв враг.
Чи-ж його полоти? — Нї!
Шкода жита на весні!

Нехай кукіль і росте
І пишаєть ся — пусте!
Прийде жниво — хлїб пожнем,
Кукіль знищимо вогнем. **В. Щ.**

Людина, що не молить ся, се сотворінє, яке не уживає розуму.

КАЛЄНДАР НА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ

1920 — **30 днів**

н.с.	о.с.	дні	СВЯТА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКІ	СОНЦЕ схід	СОНЦЕ захід
1	19	С	М. Андрея Стратил. і прч.	5.15	6.45
2	20	Ч	Пророка Самуіла	5.16	6.43
3	21	П	Ап. Таддея	5.18	6.40
4	22	С	М. Аґатоніка і прч.	5.20	6.38
5	23	Н	**14. по Сош.** *Отд. Успенія*	5.21	6.36
6	24	П	Сщмч. Евтиха	5.23	6.34
7	25	В	Ап. Вартоломея і Тіта	5.24	6.32
8	26	С	ММ. Адріяна і Наталії	5.25	6.30
9	27	Ч	П. Пімена	5.27	6.28
10	28	П	П. Мойсея Мурина	5.28	6.25
11	29	С	⊕ **Усїкн. Ч. Гл. Прдт.** *(на нед.)*	5.30	6.23
12	30	Н	**15. по Сош.** Александр і прч.	5.31	6.21
13	31	П	✠ **Положен. Ч. Пояса П. Б.**	5.33	6.19
14	1	В	✠ **Начало Н. Року**	5.34	6.17
15	2	С	М. Маманта і П. Івана Постн.	5.36	6.14
16	3	Ч	СМ. Антима і П. Теоктіста	5.38	6.12
17	4	П	Сщмч. Вавили і Прп. Мойсея Б.	5.39	6.10
18	5	С	Прор. Захарії, отця Предт.	5.41	6.08
19	6	Н	**16. по Сош.** Чудо Арх. Мих.	5.42	6.05
20	7	П	*Предпр. Ржд. П. Б.* М. Созонта	5.43	6.03
21	8	В	⊕ **Рождество Прсв. Б.**	5.45	6.01
22	9	С	Праведн. Богот. Іоакіма і Анни	5.46	5.59
23	10	Ч	ММ. Минодори, Митрд. і Німф.	5.48	5.56
24	11	П	Прп. Теодори	5.50	5.54
25	12	С	*Отд. Ржд. П.Б.* Смч. Автонома	5.51	5.52
26	13	Н	**17. по Сош. Перед Воздвиж.**	5.52	5.50
27	14	П	⊕ **Воздвиж. Ч. Креста**	5.54	5.48
28	15	В	Вм. Никити	5.55	5.46
29	16	С	ВМ. Евфимії	5.57	5.44
30	17	Ч	М. Софії і її трох дочок	5.58	5.41

ВІДМІНИ МІСЯЦЯ

Послїдна кватира	5. вересня, 1. год. 5. мін. по пол.
Новик	12. вересня, 6. год. 52. мін. рано
Перша кватира	19. вересня, 10. год. 55. мін. по пол.
Повня	27. вересня, 7. год. 57. мін. по пол.

Тел. офісу: А. 2455 — Тел. дому: Фт. Рудж 3878

Dr. DONALD McKENTY

X - RAY SPECIALIST

Який лічить успішно хороби жолудка, легких, серця, утроби, нирок, ревматизм і всі недуги крови і скірні вилічить в як найскоршім часі так, що не потребуете переривати своєї роботи.

В ЙОГО ОФІСІ Є НАЙНОВІЙШИЙ ЕЛЄКТРИЧНИЙ X-РЕЙ АПАРАТ

Офісові Години:

від 2 до 6 по полудни — і — від 8 до 10 вечером

206 KENNEDY BLOCK

317 Portage Ave. —:-:— Winnipeg, Man.

Тел. офісу: А. 1251 — Тел: дому: Фт. Рудж 146

Dr. James McKenty

Спеціяліст в хірургії і в жіночих недугах

УРЯДОВІ ГОДИНИ:

від 3 до 6 по полудни і на спеціяльні замовленя

410 STERLING BANK BUILDING

(Ріг улиць Портедж і Сміт)

WINNIPEG —:-:— MANITOBA